

Skien, 16. juli 2007, vedtak i sak 209-2006.

Klager: NN

Innklaget: Lindorff, Postboks 7015, 5020 Bergen

Saken gjelder: Om det er i strid med god inkassoskikk å la registrere betalingsanmerkning som næringsdrivende når kravet skal være knyttet til klagers private forbruk.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandeffjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www..inkassoklagenemnda.no

1. Kravet.

Kravet gjelder opprinnelig en mobiltelefonregning fra XX med forfall 25.05.06. Hovedkravet er på kr 739,04. Betalingsoppfordring, tillagt kr 275 i inkassosalær, ble sendt 27.07.06.

2. Saksforholdet.

Grunnet manglende betaling ble kravet overført til inkasso 26.07.06. Betalingsoppfordring ble sendt dagen etter. Salær var tillagt kravet med kr 275 beregnet etter lett sats. I betalingsoppfordringen ble det opplyst at salæret ville fordobles dersom betalingsfristen ble oversittet med mer enn 14 dager. Betalingsoppfordringen skal ha kommet i retur 08.08.06 grunnet feil i adressen. Ny betalingsoppfordring ble sendt 09.08.06 til klagers nye adresse. Også i denne betalingsoppfordringen ble det opplyst at salæret ville dobles dersom betalingsfristen ble oversittet med mer enn 14 dager.

Den 11.09.06 skal innklagede ha mottatt en innbetaling på kr 1028,48, et beløp som tilsvarte kravet i betalingsoppfordringen av 09.08.06. Henholdsvis 08.09.06 og 09.09.06 skal klager ha fått melding om at inkassosak er rapportert og at det vil bli registrert betalingsanmerkning hos CreditInform og Lindorff Decision.

Siden tungt salær var påløpt før klagers innbetaling, skal det ha blitt sendt en purring på restkrav 11.09.06.

Klager skal ha kontaktet innklagede på telefon 22.09.06 hvor han underrettet innklagede om at kravet var knyttet til et privat telefonabonnement og at betalingsanmerkning ikke kunne registreres før rettslige skritt ble tatt. Innklagede skal ha avvist dette og svart at siden klager var registrert med et enkeltpersonforetak, kunne klager anses som næringsdrivende.

Restbeløpet, som besto av renter og differansen mellom lett og tungt salær, ble betalt 27.09.06.

I klagers henvendelse til Inkassoklagenemnda 30.09.06 anførte klager at innklagede har registrert betalingsanmerkning uten at saken først er oversendt forlikrådet. Klager viste til at kravet gjaldt et privat mobiltelefonabonnement, samt at innklagede har brukt betalingsanmerkningen som en trussel for å få ham til å betale kravet på tungt salær fort.

Klagers henvendelse ble oversendt selskapet for uttalelse den 15.11.06. I innklagedes tilsvarende av 05.12.06 avviste innklagede at det var handlet i strid med god inkassoskikk.

3. Partenes anførsler.

Klager anfører at innklagede registrerte betalingsanmerkningen med en gang tungt salær var påløpt uten at saken var sendt til forlikrådet. Det anføres videre at kravet gjelder et telefonabonnement som ikke lenger er i bruk, og som klager har hatt som privat abonnement. Abonnementet skal være tegnet og betalt som privatperson, og det skal ikke ha blitt ført inn i regnskapet til hans firma. Han skal ha et annet abonnement som delvis føres på hans firma. Det hevdes videre at betalingsanmerkningen ble brukt som trussel for å ham til å betale restkravet fort. Klager har over telefon til sekretariatet for

Inkassoklagenemnda opplyst at betalingsanmerkningene ikke ble slettet før lenge etter at fullt krav var blitt betalt.

Innklagede anfører at det er kredittopplysningsbyråene som er ansvarlige for at de opplysningene som utleveres fra inkassobyrået kan brukes i kredittopplysningsvirksomhet. Innklagede viser til Ot.pr. nr 2 1987-88 side 125 og anfører at inkassator vil kunne utlevere det som er av opplysninger på et hvilket som helst tidspunkt til et slikt kredittopplysningsbyrå. Kredittopplysningsbyrået på sin side må følge konsesjonen som de har fått fra Datatilsynet, og kan kun bruke opplysningene i tråd med konsesjonen. Utvelgelsen av hva som skal brukes, og når det skal brukes, er opp til kredittopplysningsbyråene å vurdere. Lindorff kan altså utlevere opplysninger til kredittopplysningsbyrået uten at vilkår for bruk i kredittopplysningsvirksomhet er tilstede. En slik utlevering vil ikke være et brudd på inkassolovens regler. Utleveringen av opplysninger i denne saken er således ikke i strid med god inkassoskikk. Innklagede avviser at man har brukt en trussel om anmerkning til å presse klager til å betale restkravet. I telefonsamtale med klager 22.09.06 bekreftet Lindorff at slettemelding på anmerkningen ville bli sendt. Innbetalingen ble foretatt etter dette. Innbetalingen kan således ikke ha vært motivert av anmerkningen.

1. Inkassoklagenemndas syn på saken.

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven.

I utgangspunktet plikter skyldneren med hjemmel i inkassoloven § 17 første ledd å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter satser fastsatt i forskrifter med hjemmel i inkassoloven § 19. Etter inkassoloven § 17 fjerde ledd, kan inkassokostnader likevel ikke kreves dersom fordringshaver eller inkassator har opptært i strid med god inkassoskikk overfor skyldneren, jf. lovens § 8.

Nemnda må ta stilling til om innklagede har handlet i samsvar med god inkassoskikk da de rapporterte kravet til kredittopplysningsbyråene 30 dager etter at betalingsoppfordring var sendt. I tillegg må det vurderes om rapporteringen av betalingsanmerkningen ble gjort som et ledd i å få klager til å betale kravet raskt, og om dette utsatte klager for urimelig påtrykk eller ulempe.

Kredittopplysningsvirksomhet reguleres av personopplysningsloven og krever konsesjon. Begge kredittopplysningsforetakene nevnt i denne saken innehar slik konsesjon. Etter at nye konsesjonsvilkår for kredittopplysningsbyråene trådte i kraft juni 2004 er enkeltpersoner og de minste enkeltpersonforetakene, de som ikke er registrert i Foretaksregisteret, gitt bedre vern enn tidligere. Konsesjonen skilte tidligere mellom enkeltpersoner og næringsdrivende. Den nye konsesjonen likestiller enkeltpersoner og enkeltpersonforetak som ikke er registrert i Foretaksregisteret. For enkeltpersoner og enkeltpersonforetak som ikke er registrert i Foretaksregisteret, innebærer denne sondringen at opplysninger om kravet ikke kan rapporteres før 30 dager etter at det er tatt rettslige skritt i saken, mot 30 dager etter at inkassator har sendt krav om inndrivelse av gjelden for de øvrige næringsdrivende.

I forarbeidene til loven er det i Ot prp nr 2 (1987-88) på side 82 uttalelser rundt forholdet mellom inkassator og kredittopplysningsforetaket ved vurderingen av hvilke opplysninger som lovlig kan gis ut som kredittopplysninger. Det heter der blant annet:

Departementet finner at det først og fremst bør være opp til kredittopplysningsforetaket å vurdere hvilke opplysninger som etter dette lovlig kan gis ut. Kredittopplysningsforetaket er det som er nærmest til å kjenne gjeldende regulering og til å utarbeide betryggende rutiner. En inkassator bør etter departementets syn innrømmes et noe større spillerom når det gjelder hvilke opplysninger som kan overlates til et kredittopplysningsforetak. Departementet finner at

en inkassators plikter i denne sammenheng bør begrenses til en vurdering av hva som er ”god inkassoskikk”

Inkassoklagenemnda bygger i sin praksis på disse uttalelsene.

I nærværende sak er klager registrert som personlig næringsdrivende i Foretaksregisteret. Firmaets navn er NN Consulting med samme adresse som klager privat. I nøkkelopplysningene fra Enhetsregisteret fremgår det også hvilket telefonabonnement firmaet er registrert med. Gjeld som refererer seg til klagerens næringsvirksomhet, faller således utenfor det vern som tilkommer privatpersoner og enkeltpersonforetak som ikke er registrert i Foretaksregisteret.

Departementets uttalelse som det er vist til ovenfor, innebærer etter Inkassoklagenemndas syn at inkassator har ansvaret for at kategoriseringen skjer i tråd med god inkassoskikk. Kategoriseringen må skje etter hva gjelden skriver seg fra, om det er gjeld i egenskap av privatperson eller om gjelden skriver seg fra næringsvirksomhet. Feil kategorisering med derav følgende for tidlig rapportering av betalingsanmerking til ett eller flere kredittopplysningsforetak, er inkassators ansvar og kan etter omstendighetene være i strid med god inkassoskikk.

I denne saken fremgår det av fremlagt utskrift av inkassosystemet til innklagede at gjelden er kategorisert som privat, og at skyldner er klageren personlig. All korrespondanse er også sendt med klageren personlig som adressat. En ubetalt telefonregning er dessuten en type gjeld som både kan være privat og ha sammenheng med næringsvirksomhet. I dette tilfellet viser innklagedes egen kategorisering, korrespondansen og type gjeld at det ikke var grunnlag for å rapportere klageren til kredittopplysningsforetakene på et så tidlig stadium som foretatt av innklagede, og innklagedes rapportering må etter Inkassoklagenemndas syn karakteriseres for å være i strid med god inkassoskikk. Det forhold at innklagede sendte slettemelding straks de ble oppmerksom på feilen, er etter Inkassoklagenemndas syn positivt, men ikke avgjørende for det resultat nemnda har kommet til.

Klager betalte restkravet etter at han hadde fremmet innsigelse mot rapporteringen av anmerkningen, og etter at innklagede hadde opplyst at anmerkningene ville bli slettet. Betalingen kan derfor etter Inkassoklagenemndas syn ikke ha være motivert av trusselen om registrering av anmerkning.

Klageren gis etter dette delvis medhold i sin klage slik det er gjort rede for ovenfor. Det fremgår av fremstillingen av saksforholdet at klageren har betalt alle inkassoomkostningene. Disse pliktes tilbakebetalt i sin helhet.

Vedtaket er enstemmig.

2. Vedtak

Klager gis delvis medhold. Innklagede plikter å tilbakebetale innbetalte inkassoomkostninger til klageren.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda